

MÁLGAGN HJÁ
SOSIALISTISKUM
UNGMANNAFELAGI

Í tókum tíma...

Valið er av. Og hóast Javnaðarflokkurin bert gjordist næststørstur, er líkt til at flokkurin kortini noyðist at taka um endan av landsins leiðslu, tí eingin av teimum hampuligu flokkunum vil samstarva við tann flokk, sum við valið kortini gjordist størstur.

Men valorrustan er ikki av enn, tí um tvær vikur skulu vit aftur fram at atkvøðukassanum, at kjósa fólk til kommunu- og skúlaráðini.

Pástandurin um at vit ikki eiga at velja politiskt, passar ikki heilt. Men, kjakið um loysing/samband er sjálvandi rættuliga óviðkomandi. Tí eru bert tveir valmøguleikar: Tú kanst velja borgarligan politikk ella javnaðarhugsjónina.

Í dag hava vit ein borgarligan meiriluta í Tórshavn. Fasan er »pen«. Fleiri blómukassar eru keyptir, ljós er lagt niður í Havnará og húsin hjá Trúgva eru gjord til listasavn.

Alt gott um hetta.

Men, tað sum verri er, er at:

— húsin hjá jassfelagnum vóru skrodd niður,

— at ungdómshúsin vóru stongd

— og at Berjabrekka gjordist nógv dýrari enn ætlað.

»Enhver er sin egen lykkes smed«, siga teir borgarligu. Hetta ljóðar væl, men hvat nyttar at smíða uttan amboð og tilfar?

Útvið 2000 ungfólk ynskja at seta fótur undir egið bord, men fáa einki grundstykki.

Onnur (fleiri hundrað) ynskja egna íbúð, men fáa hana ikki.

Tí er tað at Javnaðarflokkurin ætlar sær:

— at arbeiða fyri at vit fáa fleiri og biligari grundstykkir

— at biligari leigubúðir verða gjordar

— at ungdómurin fær egin hús at brúka í frítíðini

— at bota um ferðsluruleikan

— at jazzfelagið fær sømuligari umstøður at virka undir

— at gera Havnina til eina enn deiligari Havn.

Tað er tí í tókum tíma, at Javnaðarflokkurin sleppur at gera sína ávirkan galdandi í býráðnum.

Fær tí á val og vel Javnaðarflokkin!

Ríkk

»White Power« og »Paki go home«

Frá einum av lesarum okkara hava vit fingið sendandi ein stíl, sum hann hevur skrivað í 7. flokki miðskeiðis í 70'unum.

Vert er at leggja til merkis, at hesin stílur er skrivaður áðrenn tað í Føroyum bleiv populært at kalla fólk sum eru móti apartheid fyri kommunistar, gudloysingar og KGB-agentar.

Stílin er skrivaður í lærugreinini donskum, og evnið er sæð við barnaeygum:

»Man má nok sige, at de mennesker, der lever bedst i verden, er de »hvide«. De »sorte« er og har altid været mere eller mindre undertrykte.

Jeg ville vide mere om, hvordan det var at være »sorte«, så jeg tog hen til en læge ved Rigshospitalet og fik en indsprøjtning, og med det samme farvedes huden sort.

Da jeg kom ind på Hovedbanegården, så jeg at der stod skrevet på væggen: »White power« og »Paki go home«. Og så så jeg, at folk gloede mærkeligt på mig.

Jeg tog S-toget ud i Valby, hvor jeg boede. Da jeg kom ud på perronen, mødte jeg min nabokone, og uden at tænke på, at hun ikke genkendte mig, hilste jeg på hende. Det eneste svar jeg fik, var et »himpr« og to skrappe øjne. Jeg troede ikke, at hun, der altid var så smilende og demokratisk, og også stemte på SF, kunne være sådan mod en.

Lige ved opgangen til min lejlighed, er der en købmand, og der plejede jeg at købe nogle bajere, når jeg kom hjem. Hr. Olsen, købmanden, havde sagt mig, at eftersom at jeg var så god en kunde hos ham, behøvede jeg ikke at betale hver gang. Denne dag havde jeg tilfældigvis ikke penge på mig, så det var lige ved, at han sparkede mig ud, så vred blev han i hovedet. Han var ellers altid så flink mod alle, men jeg fandt snart ud af, at han ikke kunne lide fremmedarbejdere.

Næste dag tog jeg flyet fra Kastrup til London. Der skulle jeg være i to dage. Den første aften gik jeg mig en tur i byen for at se mig omkring. Byen kendte jeg op og ned, for jeg havde i mine unge dage, gået på »Churchill's University«. På en smal gade, mødte jeg en lille rødhåret nynazist, som max. var 16 år. Med sig havde han to følgesvende. De så ud som om de ville dræbe mig, og de sagde at jeg var en »nigger«, »bøsse« og gud ved hvad, og at jeg lignede en kommunist. De dræbte mig altså ikke, for jeg fik fat i en politibil, der tog sig af dem.

Efter flere lignende oplevelser, tog jeg videre til New York. Der gik det heller ikke så godt: Den første aften tog jeg til Brixton. Men der blev jeg overfaldet af to »sorte«, for jeg lignede en kapitalist. En politibil kom forbi, jeg blev anholdt, anklaget for at sælge stoffer, og for overfaldet. Jeg kom fri efter en nat på stationen.

Derefter købte jeg en førsteklases billet med første fly til Johannesburg i Sydafrika for jeg havde hørt, at der havde de »sorte« særlig dårlige kår, så det måtte jeg også prøve.

Det første jeg oplevede, da jeg kom ombord flyet,

der tilhørte et Sydafrikansk selskab, var, at jeg blev smidt ned på anden klasse, uden at få pengene tilbage.

I Johannesburg prøvede jeg forgæves at få et meget fint hotel, men jeg blev henvist til et slumkvarter, og der måtte jeg overnatte.

Næste dag gik jeg i byen, for at prøve det samme som i de andre storbyer. Men det var langt værre: Det første jeg prøvede, var at sætte mig på en bænk, hvor der stod: »Europeans only«. Der sad jeg i et par minutter, før der kom en patruljevogn med to strissere, som var »hvide«. De iførte mig håndjern, og smed mig ind på bagsædet. Jeg blev kørt til en politistation og ført til et kontor, hvor man førte »Sorte« der havde siddet på bænke for »hvide«, og der kom jeg af med et par hundrede kroner.

Det første, jeg prøvede, da jeg kom ud igen, var at tage en bus, som kun var for »hvide«, men det gik skidt. Chaufføren smed mig ud, så jeg måtte tage videre til fods.

Jeg prøvede også et toilet, som også kun var for »hvide«, men det gik heller ikke. Toiletmesteren smed mig hurtigt ud igen, og sådan var det alle vegne.

Jeg har nogle fine fornemmelser, så jeg ville ikke bo i et slumkvarter, så jeg tog første fly til Kastrup.

Kommet tilbage, gik jeg direkte ind på Rigshospitalet, og fik en indsprøjtning, så jeg kunne blive »hvid« igen. Jeg tog S-toget ud i Valby, og den første jeg mødte, var den samme nabokone, hun var meget venlig, spurgte hvor jeg havde været o.s.v.

Nu har jeg fået min normale farve igen, og jeg ved hvordan det er at være »sort«, vil jeg sætte mig ned, og skrive en bog, om hvordan det er at være »sort«. Den skal oplyse folk om, hvor dårlige vilkår, de »ikke hvide« har det.